53e jaar. — Nr 72. Zaterdag, 16 Juni 1906.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » » 5 »
Een » » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 16 JUNI 1906.

SALOMON DE CAUS.

DE UITVINDER DER STOOMKRACHT.

In het jaar 1630, dus bijna drij eeuwen geleden, stond de ingenieur de Caus op zekeren dag in het kabinet van de Richelieu, den machtigen minister van Lodewijk XIII van Frankrijk. De Caus sprak op smeekenden toon met gevouwen handen :

— Om Gods wil ! bid ik uwe Hoogheid mijne machien door kundige mannen te laten onderzoeken, opdat mijn vaderland niet van de vruchten eener uitvinding bevoofd worde, waarvan de gevolgen onberekenbaar zijn. Mijne machien drijft door stoomkrachtschepen en wagens met ontzettende lasten beladen, voort, en brengt een a stand van mijlen op minuten. Heb ik u misleid, geef dan mijn hoofd aan het zweerd over !

Richelieu wisselde eenen blik met zijnen geheimschrijver, en antwoordde koel :

— Gij zijt ziek naar lichaam en geest, Salomon de Caus ; al was uwe uitvinding goed, dan nog is de tijd niet daar, om landen en volken met tooverkracht aan elkander te binden ; eerst moet de ontwikkeling onder de natiën hooger vlucht hebben genomen, voor dat zulk eene uitvinding zegen kan aanbrengen. Ga, gij zijt ziek !

— Neen, ik ben gezond, maar ik zal het verstand verliezen, als men voortgaat overal mijne uitvinding te bespotten en uit te schelden ! Richelieu, in naam van het Fransche volk eisch ik van u, dat gij mijn stoommachien laat beproeven !

Een vreeselijke blik schoot uit het oog van den minister op den ongelukkige. Salomon de Caus werd gevat en naar Chatelais gevoerd. Hier werd hij zinneloos. Maar nog 10 jaren lang schreeuwde hij door het traliewerk van zijnen kerker :

Zij drijft wagens en schepen voort, en verandert een afstand van mijlen in minuten !

En de voorbijgangers lachten met den armen zinneloze.

—

In het jaar 1807 verleende Napoleon I een gehoor aan den Amerikaanschen werktuigkundige Fulton, die hem eene uitvinding van het grootste gewicht voor Frankrijk's marine wilde aanbieden. De Amerikaan stelde den keizer voor, schepen te bouwen, die door stoomkracht bewogen zouden worden en van wind en weer onafhankelijk zouden zijn.

— Gij zult met deze schepen Engeland kunnen vernietigen, sire ! sprak Fulton ten slotte.

De keizer wendde zich van den man af, die voor hem stond, en riep met minachting uit.

— Alweder eene van die nieuwe uitvindingen, de eene nog onzinniger dan de andere, die men mij dagelijks aanbiedt. Gisteren nog werd mij door een ander verstandig man het voorstel gedaan, Engeland te gaan veroveren, nadat ik een aantal dolfijnen zou hebben laten temmen, waarop ik mijn leger zou kunnen overvoeren. Ga heen mijnheer, gij zijt een zinneloose.

De Amerikaan aanzag den keizer met eenen trotschen blik, boog zich koel en verliet de Tuileriën, zonder één woord te spreken.

—

Het kanongebulder van Waterloo had de keizerskroon van Napoleon's hoofd doen vallen. De « Bellerophon » gleed langzaam met gereefde zeilen naar het eiland St. Helena.

De gevangene keizer wandelde met zijn gevolg op het dek rond, toen men aan den gezichteinder eene donkere wolk bespeurde. Die wolk kwam nader en men ontdekte eindelijk de donkere massa van een machtig stoomschip, dat windsnel en luchtig door de bewogene zee stoomde, den langzaam tegen den stroom kampenden « Bellerophon » voorbijgleed en in het verschiet verdween, ondanks wind en weder, ondanks tij en stroom. Het was het Amerikaansche stoomschip « Fulton, » het eerste, dat den Oceaan doorkliefde.

Napoleon staarde het schip na en ging daarna stil en ernstig naar zijne kajuit. Toen zijne getrouwe Bertrand hem later naderde, zat de keizer nadenkend met het hoofd in de hand, en zijne eerste woorden, die hij met een diep ontroerde stem uitsprak, waren :

— Toen ik Fulton uit de Tuileriën joeg, vers, eelde ik mijne keizerlijke kroon !

—

Nauwelijks stoomden gedurende tien jaren schepen over de golven, wanneer men ook aan spoorwegen begon te denken, waarop de wagens door stoomkracht konden worden voortgedreven.

De eerste spoorweg werd tusschen Stockton en Darlington gelegd, die in 1825 voltooid was, en kort daarop gevolgd werd door de baan van Liverpool naar Manchester, door die van St. Etienne naar Andrizieux in Frankrijk, door die tusschen de Moldau en den Donau in Oostenrijk, en door die van Boston naar Quincy in Noord-Amerika.

Met geestdrift legden de werktuigkundigen zich op de ontzagwekkende uitvinding toe ; de eene verbetering volgde op de andere, en het denkbeeld dat Salomon de Caus in het krankzinnigenhuis deed sterven, is thans verwezenlijkt.

Arme Salomon de Caus ! De volkeren waren wellicht in uwe dagen nog niet rijp voor de uitvinding, die eene omwenteling in de wereld moest te weeg brengen. Men hield u voor waanzinnig en men bracht u naar een krankzinnigengesticht ! Uwe uitvinding is eene der grootste die het menschen-vernuft heeft gevonden, en toch is misschien de plek onbekend, waar uwe asch rust...

ALLERLEI NIEUWS.

EENE GLAZEN STAD. — De Moines City, eene stad van den Staat Iowa, bereidt zich om eene prachtige kerk te bouwen welke voorzeker eenig in haar slach zal zijn, aangezien ze in glas zal zijn.

De ontwerper van het plan is een jonge bouwkundige die, ziende dat het glas gebruikt wordt ter versiering der gevels, zich afgevraagd heeft waarom men het glas ook niet zou gebruiken tot het maken van het gebouw zelf.

De voordeelen van het glas zijn veelvoudig ; het is onbrandbaar, stevig, gezond, ondoordringbaar voor de vochtigheid ; het is zuiver, wascht gemakkelijk, kan gemakkelijk gesmolten worden en men kan het, onder meer, allerlei vormen geven.

De grondstof is overigens zeer goedkoop. De jonge bouwkundige bouwde voor eigen rekening een glazen huis dat zoo gemakkelijk, zoo degelijk en gerieflijk werd bevonden, dat er weldra langs alle kanten dergelijke huizen oprezen. Des Moines City werd bijgenaamd de Glazen Stad. Verplicht eene nieuwe kerk te bouwen, besloot de gemeenteraad er eene te laten oprichten in glas. De buitenkant zal uit eenvoudig wit glas bestaan, zonder eenige versiering, doch de binnen muren zullen door hunne verscheidenheid in kleuren, allerprachtigst zijn.

De werken zullen aanvangen in den herfst aanstaande. De bouwmeester dezer kerk heeft reeds een glazen huis vervaardigd van tien verdiepen, waarvan de gevel 50 meters breed is en dat dient als spaarkas.

Men is voornemens hem insgelijks het bouwen van een nieuw stadhuis toe te vertrouwen, dat zeven en twintig verdiepen hoog zou zijn en geen andere vensters zou hebben, dan de openingen welke noodig zijn voor de verluchting. Het licht zou in voldoende hoeveelheid door de dikte der muren dringen.

Voegen wij er bij dat, indien de glazen muren het licht laten binnen komen, de doorschijnendheid ervan nochtans berekend is, derwijze dat men van op straat geene onbescheiden blikken kan werpen binnen in het gebouw. Het vervaardigen van glas heeft van nu af aan, te Des Moines City, een zoo groote uitbreiding genomen dat de glasnijverheid eene der nijverheden van de stad is geworden.

—o— GROTTEN VAN HAN. — Volledig door de electriciteit verlicht, nog tooverachtiger gemaakt door de jonlangs gedane ontdekking van twee merkwaardige zalen in het onderaardsch gedeelte der Lesse, zijn de Grotten van Han bekend als een der schoonste uitstapjes van den wereldbol. Een ijzerenweg, Zwitsersch stelsel, brengt den reiziger aan den ingang der grotten door het toppunt van den berg van Han en voorbehoudt hem de schilderachtigste panoramas. Statie : Rochefort.

— AANWERVING VAN HET TREINPERSONEEL. — Einde Augustus e. k., hebben een Vlaamsche en Fransche wedstrijd plaats, elk voor het aanwijzen van 75 candidaten tot de bediening van wachter.

Aan die wedstrijden mogen alleen deelnemen de candidaten die ten minste 18 en ten hoogste 24 jaar oud zijn. Voor krijgslieden en oud-krijgslieden, wordt de bepaalde hoogste leeftijd verlengd met den duur van hun werkelijken dienst bij het leger, en moet uiterlijk op 25 Juni bij het Departement inkomen.

De aanvragers ontvangen een programma van de vakken en voorwaarden van den wedstrijd ; vervolgens worden zij, zonder verdere kennisgeving, intijds tot het examen opgeroepen.

—o— De jonge bleeke en zwakke meisjes, onderhevig aan hartkloppingen, hoofdpijn, nevralgie, alsook de zwakke en uitgeputte personen, zullen spoedig genezen zijn met de Pil van Dr Raphael. — 1,75 de doos.

Depot : Schoofs en Machiels, te Hasselt.
Tongeren : Apotheken, Swinkels en Vanderijst

— GEEN GELD VOOR EEN ONTBIJT. — Op zekeren dag liepen drie jonge mannen zonder een cent op zak door de straten van Parijs.

Zij hadden honger, en een van hen sprak : Wat zou ik niet voor een lekker maal geven !

't Behoefde niet eens lekker te zijn hernam de tweede, als 't maar een maal was.

Hoeveel zouden we er noodig hebben ? vroeg de eerste weer.

— Minstends vijf gulden, was het antwoord.

— Ik heb een gedacht, sprak een hunner, hier woont een uitgever van muziek, kom mede !

— Mijnheer, zei hij tot den uitgever, wij wenschen u een lied te verkoopen, waarvan een onzer de woorden en een ander de muziek geschreven heeft, en ik zal het u voorzingen, daar ik de eenige van de drie ben, die eene stem heeft.

De muziekuitgever trok een grappig uitzicht, maar zei toch : Ga uw gang, mogelijk dat uw lied wel goed is.

— Hm ! sprak de uitgever bij het eind van de voordracht, 't is een eenvoudig liedje, maar weet ge wat ik doen zal, ik wil er 7,50 fr. voor geven.

De arme jonge mannen hadden zooveel niet verwacht. Zij overhandigden den uitgever het manuscript, namen het geld en gingen in een naburig restaurant eten.

De schrijver van de woorden was Alfred de Musset ; de componist, Hip. Moupon, en de zanger, Gilbert Dupret.

Het lied was getiteld : Connaissez-vous dans Barcelone — en had veel succes, waardoor de uitgever er een fortuin mede verdiende.

—o— *Kritieke ouderdom.* — De gevaren en ongemakken van den kritieken ouderdom worden gespaard aan alle damen die zorg dragen zich het bloed te zuiveren en het lichaam vrij te houden met de antisijmachtige purgeer Pil van Dr Walthéry — 1 fr. de doos.

— ECHT DUITSCH. — De rechtbank te Mülhausen heeft, in tweeden aanleg, eenen burger dier stad vrijgesproken van eene aanklacht wegens grove onhebbelijkheid ; de man had namelijk op de markt zoo hard geniesd, dat een op post staand inspecteur van policie van schrik ineen gekrompen en een bestuurder van den electrischen tram bijna van zijne standplaats getuimeld was.

De policie had den niezer 3 Mark boete opgelegd waartegen hij in verzet kwam. Het sterkste argument voor zijne vrijspraak werd geleverd door den geneeskundig bewijschrijft, waarin gemeld werd dat de beklaagde poliepen in den neus had, welke hem tot buitengewoon hevig en dreunend niezen plachten te dwingen.

—o— **Fabriek van kerkgewaden, vlaggen en standaards voor maatschappijen.** (De eerste prijzen in alle tentoonstellingen behaald.) Herstelling en zuivering van alle oude gewaden. Huis van vertrouwen : **D. Vansina-Van Goubergen**, Keizerstraat, 17, Antwerpen.

— AUTOMOBIELEN. — Een geneesheer uit Luxemburg schrijft aan een Brusselsch blad dat er eene wet zou moeten gemaakt worden, luidende als volgt :

Zal gestraft worden met vijf jaren opsluiting, elke geleider van eenen automobiel of motocycle die, iemand gekwetst hebbende of die, rechtstreeks of onrechtstreeks een ongeval veroorzaakt hebbende, zich zal verwijderen zonder zijn adres af te gevenen zonder aan de slachloffers van het ongeval de noodige verpleging bezorgd te hebben. Zullen gestraft worden met een jaar opsluiting de personen die den in gebreke zijnden geleider vergezelden.

Die straffen — zegt de geneesheer — schijnen alleen bij machte te zijn de groote oneerlijkheid der « chauffeurs » te voorkomen ; indien zij hoofdzakelijk gestraft werden omdat zij zich ten spoedigste uit de voeten hebben gemaakt, zouden zij niet meer durven vluchten, en bijgevolg, voorzichtiger zijn.

De « wettenmakers » zouden weldoen, dunkt ons, dat voorstel van den Luxemburgschen geneesheer eens te overwegen en nog beter het ten uitvoer te brengen.

—o— **Pianos J. Oor Rue Neuve 83 Bruxelles.**

— VAN EUROPA NAAR AMERIKA IN VIER DAGEN EN HALF. — Met den nieuwen transatlantieker *Lusitania*, van de Cunardkompagnie, hoopt men de reis van Europa naar Amerika te kunnen doen in vier dagen en half.

Dat schip overtreft in grootte nog verre den *Kaizer Wilhelm* en zijne snelheid bedraagt 2 knoopen meer per uur.

Er zijn ophaalkooien aan boord om van het eene verdiep naar het andere te gaan, alsook een telefoontoestel.

— **Au Baccarat,**
Rue Cathédrale 96, Luik.
Kristallen voorwerpen, porceleinen, kunstvoorwerpen, huis van eersten rang.

— WAARDE ONZER TREKPAARDEN. — Ter gelegenheid van den paardenwedstrijd, te Brussel, wordt gewezen op de hooge waarde onzer trekpaarden. Een der hengsten, in den wedstrijd geprimeerd, is bij eene Engelsche maatschappij verzekerd voor de som van 30,000 fr., waarvoor zijn eigenaar eene premie moet betalen van 1800 fr. per jaar.

Men heeft 100,000 frank geboden voor eene groep van vier merriën, door eenen paardenfokker uit Henegouw tentoongesteld.

Een Deensch syndikaat heeft den eersten prijs der tweejarige hengstenveulens aangekocht voor 18,000 frank.

Dat zijn, zooals men ziet, eigenlijk geen paarden om schepen mee te ketsen of om in eene zandkar te spannen.

—o— DE CHICOREI « DER TRAPPISTEN » der fabriek Vincart van Silly, maakt zoo goeden koffie dat de fijne kenners er geen andere meer willen.

— EEN WINSTGEVEND POSTJE. — De kok, die de spijzen gereed maakt voor den koning van Engeland, geniet een jaarwedde van veertig duizend frank. De « gelukzak » is oorspronkelijk uit het midden van Frankrijk. Hij heeft, boven zijne jaarwedde, kosteloos eene prachtige woning.

De kok moet niet zorgen voor het eerste ontbijt van zijnen meester. Hij komt slechts om 11 ure in het paleis aan, ten einde het « luncheon », tweede ontbijt gereed te maken.

De diner, welke om 6 ure plaats grijpt, wordt ook door den kok bereid.

Ziedaar een kok, die voorzeker zijnen witten voorschoot niet zou willen ruilen tegen een gebordnurden ministertrak.

—o— WILT gij eene smakelijke borrel oude genever vraagt dan de vieux-système van het merk : *'T WIT STOOPKE.* Dit merk en die woorden moeten op het étiket staan ; Opgelet dus voor het bedrog.

Verkrijgbaar bij M. Dans en zuster, Pleinstraat, 24, Tongeren, en bij alle likeur handelaars.

*** Mijnheer en madam SNOBS zijn op visiet bij een vriend.

MADAM. — Ja, er is bijzonder veel overeenkomst tusschen mijn man en mij : Wil ik wandelen, hij wil ook wandelen ; heeft hij hoofdpijn, ik heb ook hoofdpijn.

SNOBS. — Ja, en VOORAL, wil ik gelijk hebben, zij wil ook gelijk hebben.

— **Fabriek van Pianos** : Huis B. VAN HYFTE, Nederkouter 32, (tegenover de Bagattenstraat) Gent.

De Pianos B. Van Hyfte onderscheiden zich door hunne welluidendheid, duurzaamheid en voordeeligen prijs. *Nieuwe Pianos, in huur geweest zijnde, met grooten afslag.*

Tien jaren waarborg.

*** Daar kwam een vrouw in den tram, met een kind op den arm. En ze gaf den ontvanger een stuk van vijf frank.

— Hebt ge geen kleiner ? vroeg de man.

— Ja, zei de vrouw. Te huis nog een van achtien maand.

*** MOEDER SNOBS. — Zie Janneken, die schilderij daar stelt de eerste kristenen voor, die door de leeuwen verslonden worden.

JANNEKE SNOBS. — Och moeke, zie eens, dat een leeuwke daar in den hoek, die heeft, och erme ! nog niks gehad !

*** PEER. — Maar waarom noemen ze het verblijf van den eersten mensch « Paradijs ? »

JAN. — Wel da's heel eenvoudig : omdat er maar één vrouw in was.

*** In China heet het dat men niet hertrouwen mag voor het lijk zijner afgestorvene vrouw koud is.

Een man die zoo even zijne vrouw den laatsten adem zag uitblazen, droeg haar buiten, daar hij vreesde dat zij anders te lang warm blijven zou.

Meubelen in allen aard
Spiegels, Stoven, Lampen, enz.

Op Crediet

A la Providence,
4, KAMMENSTRAAT, NABIJ DE GROENPLAATS
ANTWERPEN.

Op Crediet
van af **1 fr. per week.**

Kleederen, stoffen, pelsen, hoeden, enz
Billijke prijzen. — Gemakkelijke conditiën.

ER IN GEKLOPEN. — Oom hebt gij geld noodig ? vroeg de neef.

De oom. — Neen, jongen, ik heb meer geld dan ik noodig heb.

De neef. — Dan kunt gij mij tien gulden leenen ?

De oom zag dat hij er ingeloopen was, gaf de tien gulden, maar besloot in 't vervolg op zijne hoede te zijn.

— Oom, hebt gij geld noodig ? vroeg kort daarop weder de neef.

— Wilt ge maken dat ge wegkomt ? riep de oude heer.

De neef maakte dadelijk rechtsomkeer, maar in de deur riep hij nog : — Ik had u anders die tien gulden terug willen geven.

— DE POLICIEHONDEN.

ONLANGS hadden in den Casino te Gent, oefeningen plaats als voorbereiding voor de wedstrijden die binnen kort zullen gehouden worden, ter gelegenheid van de hondententoonstelling, op 23, 24 en 25 Juni aanstaande. Wie nog zou twijfelen aan de groote diensten welke de politiehonden, vooral aan de nachtwakers kunnen bewijzen, zal het niet meer doen, als hij de honden aan het werk heeft gezien.

Halen wij enkele staaltjes aan : Een nachtwachter op post, vindt een dronkaard ; hij wekt hem en deze begint ruzie tegen den nachtwaker te maken ; dadelijk springt de hond hem op het lichaam en laat niet af voor de man geboeid is.

Een verdachte kerel, met een pak op den schouder, neemt bij het zien van den nachtwaker de vlucht. Als een pijl uit den boog gaat de hond er achter, om den man ook weldra in bedwang te houden.

De nachtwaker, vooral op den buiten, weet dat een kwaaddoener achter eene haag of eenig struikgewas kan verborgen zijn. Zoek, zegt hij tot den hond en deze snuffelt en zoekt tot hij weldra den man vindt en dreigend bewaakt, tot dat de waker den tijd gehad heeft den kerel te boeien.

Een kerel die hier of daar een misdrijf heeft gepleegd, tracht op een rijwiel te ontkomen. Dadelijk is de hond erbij en bijt in den hand, in de speeken, zoodat de boosdoener onmogelijk voortkan.

Eene dame die zich wat verlaat heeft, wordt door een of twee boosdoeners aangerand, die trachten haar van haar geldteschje te berooven. Ten einde haar bang te maken, lossen de aanvallers revolverschoten. Niet zoodra hebben de honden, zij mogen op gelijk welken afstand zijn, de schoten gehoord, of zij snellen er heen en indien zij niet gemuilband waren, zouden zij de aanranders een slecht kwart uurs doen beleven, terwijl zij de dame ongedeerd laten.

Al deze oefeningen op gebeurlijke voorvallen gesteund, werden bijna onberispelijk uitgevoerd.

Ook hebben de heeren Voorzitter, Secretaris en Adjunct-Secretaris van den Casino, welke de oefeningen bijwoonden, den heer Opper-Politie-Commissaris, die ze voorzat, hartelijk geluk gewenscht over den nuttigen dienst der honden, welken hij bij de Gentsche politie heeft ingevoerd en welk voorbeeld reeds in vele groote steden is nagevolgd.

In Duitschland zijn reeds 150 politieposten met honden ingericht en in Italie is door den overste der mobiele politie, ook hunne inrichting gevraagd.

OM DE

MILLIOENEN

ROMAN VAN

Arnold BENNETT.

(26e VERVOLG.)

Een oogenblik zat Forrest spraakeloos.

— En was Drew...? Hij kon het woord niet uitbrengen.

Sims kniktę bevestigend.

— Wie deed het ?

— Colpus.

— Maar — mijne vrouw die wist toch van niets ?

— Die wist van niets.

Forrest ging weer zitten. Hij voelde dat hij bleek geworden was. De gedachte, dat Sylviane aldus tot eene onschuldigen lokvogel werd gemaakt, om, door middel van hare schoonheid, rijkdom te brengen in de klauwen van dit duivelsche trio, — zij verbijsterde hem. De snoodheid van zoo iets ging zijn begrip schier te boven.

— Sims, zegde hij eindelijk, zich bedwingend, gij en uwe medeplichtige of patroons, zijt wel de grootste schurken, waar ik ooit van heb gehoord. Ik heb beloofd, u te zullen laten loopen — en dat zal ik ook. Ga oogenblikkelijk weg. Pak uw boeltje in, en zorg dat gij vóór morgen verdwenen zijt.

Hij stond op met de revolver in zijne hand.

— Goeden nacht, mijnheer, zegde Sims. Ik heb u niet voor veel te danken. Maar één ding moet ik u nageven : Gij zijt een man van uw woord.

— Juist. Beken er dus op, dat ik u onmiddellijk doe aanhouden, als ge het waagt nog een voet over den dorpel van dit huis te zetten.

XVI.

Na Sims op deze wijze uitgeleide te hebben gedaan, keerde Forrest naar zijne kamer terug. Hij was nog geheel onder den indruk van het gehoorde, en de vraag drong zich aan hem op : Wat nu verder te doen ? Sims was nu onschadelijk gemaakt en van het tooneel verwijderd.

Maar de Colpussen waren er nog — sluw, schrander en voor niets terugdeinzend. Hoe met hen nu om te springen ?... Hij bezat, dit moest hij erkennen, geen schaduw van bewijs tegen hen. Het zou onzinnig zijn, met eene bepaalde beschuldiging tegen hen op te treden. Zij zouden hem eenvoudig aanklagen wegens laster. Zou hij naar de politie gaan ? Maar ook de politie zou vermoedelijk zijne onthullingen slechts met een schouderophalen aanhooren, en in elk geval zou zij hem vragen waarom hij Sims had laten ontsnappen.

Neen, de politie moest er buiten. Het eenige wat er te doen viel, was, eene firma van bijzondere detectives in den arm te nemen en door haar een grondig onderzoek te doen instellen naar het verleden van dokter Colpus en mevr. Cavalossi. Maar dan bedacht hij, dat zulk een onderzoek noodzakelijker wijze ook Sylviane bij de zaak betrekken, haar misschien in opspraak brengen zou — en deze gedachte stuitte hem meer dan al het andere tegen de borst.

Op één punt kwam hij tot een vast en onwankelbaar besluit. Arthur Peterson mocht niets van de zaak vernemen. Hij kende hem, en hij wist dus, dat, indien slechts een gerucht van de waarheid den jongen man ter ooren kwam, deze onmiddelijk van zijns vaders fortuin zou willen afstand doen, niet alleen, maar dat bovendien zijn gansch verder leven zou verbitterd zijn verwoest. Dit te beletten, zoolang het hem maar eenigzins mogelijk was, nam Arthur Forrest zich heilig voor.

Hij kwam weer in de kleedkamer, opende zacht de deur van de slaapkamer en zag naar binnen, Sylviane, door zooveel aandoeningen uitgeput, sliep. Hij sloeg haar even gade sloot toen weder de deur en zette zich in eene andere kamer. Daar kwam hij op den inval om, onder het een of ander voorwendsel, Peterson te wekken en wat met hem te spreken. Hij voelde dat hij met iemand spreken moest, en misschien zou hij dan terzeldertijd eene aanleiding vinden om voor Sims' afwezigheid den volgenden morgend eene gangbare verklaring te geven.

Zoo gedacht, zoo gedaan, hoewel het zeker wel wat zonderling was, een gastheer midden in den nacht te gaan wekken. Peterson's kamer was aan de andere zijde van het huis, aan het einde van den lan en gang die het gansche gebouw doorsneed als een tunnel.

Buiten de deur van zijne eigene kamer stond hij even stil en luisterde. Geen geluid. Daar even, toen hij Sims had uitgeleide gedaan, voelde hij zich rustig genoeg. Maar nu op eens bekroop hem eene vreemde, onverklaarbare huivering zoodat hij wel terug had willen gaan en den grendel schuiven op zijne deur. Hij schaamde zich echter over zijne mannelijke opwelling en hij ging voort naar Peterson's kamer. De vloer in den langen gang kraakte onder zijne voeten, en vreemde schaduwen schenen langs den muur met hem te zweven. Eindelijk stond hij voor Peterson's deur. Daar tegenover was de trap naar de tweede verdieping en rechts was een groot venster. Hij klopte.

— Perterson, slaapt gij al ? riep hij.

Er kwam geen antwoord.

— Peterson, riep Forrest nu luider, door het sluitgat, wordt eens wakker, oude jongen ! Ik wil u eens spreken.

Er kwam geen antwoord ; maar de stem klonk wonder vreemd in den langen gang, en het was of zij omhoog galmde langs den trap naar het dak van het huis. Peterson sliep blijkbaar vast, zooals 't een jonge man toekomt, zelfs al is hij millionair. Arthur vatte den knop, die zich liet omdraaien.

— Ik kan er niets aan doen, zegde hij bij zichzelf, ik moet eens met iemand spreken.

En daarop trad hij binnen.

Het was eene groote slaapkamer. Tegenover de deur, tusschen de twee vensters, stond eene toilettafel en daarop een nachtlicht, dat een geelachtig schijnsel door de kamer deed flikkeren. Het kolossale bed, een ouderwetsch gevaarte met vier zware eike posten, stond achter de deur. Toen Forrest het naderde, zag hij dat het ledig en er nog niet in geslapen was.

Hij stak eene kaars aan en onderzocht de kamer. Aan den kapstok waren de kleeren ordelijk opgehangen. Op de tafel lagen een boord en een halsdoek, en over een stoel hing eene broek en overhemd. Eene vest lag opgevouwen op een andere stoel, en op den vloer bij het bed lag een paar kouzen. Blijkbaar had Peterson zich gereed gemaakt om naar bed te gaan — en toen...

Forrest hief de kaars omhoog en zag verbijsterd de kamer rond. Wat was er gebeurd ? Een zacht geluid kwam er uit een hoek. In het eerst deed hem het schrikken ; maar toen bemekte hij dat 't tikken was eener horloge. Een onschuldig geluid, en toch had het in deze stilte iets geheizinnigs, orheilspellends. Was het mogelijk dat Sims reeds voor hij met zijne valsche boodschap kwam.

Forrest voelde iets warms in zijne hand. Ontsteld zag hij toe. Het was slechts vet van de kaars, die hij scheet gehouden had. En toch had die aanraking hem doen huiveren als eene aanraking van bloed. Nu hoorde hij een gerucht in de gang en haastig verliet hij de kamer. Eene vrouwelijke gedaante in een donker loshangend kleed, daalde moeizaam de trap af. Toen ze hem met de kaars op den dorpel zag staan, deinsde ze terug en bleet verstijfd van schrik.

— Wie is daar ? vroeg Forrest, en zijn hard bonsde hem tegen de ribben

— Ik ben het, mijnheer, Juf. Hewitt, de huishoudster, antwoordde de verschijning. Ik meende iemand te hooren gaan en daarom kwam ik naar beneden. Zoekt ge iets, M. Forrest ? Hebt ge hulp noodig ? Is Mev. Forrest ziek ?

— Juffrouw Hewitt — waar is uw heer ?

— Mijnheer Peterson ? Wel is die niet in zijne kamer ?

— Neen

— Dus hebt ge het ook ontdekt, fluisterde zij.

— Ik heb enkel ontdekt dat hij niet in zijne kamer is, antwoordde Forrest — en ik wil weten waar hij is. Ik ga niet naar bed voor ik hem gezien heb.

De oude vrouw boog zich over de leuning naar Forrest en, met een wenkende vinger, zegde zij, zoo zacht dat hij haar nauwelijks kon verstaan :

— Kom dan boven.

Zwijgend volgde hij haar naar de tweede verdieping. Zij geleidde hem naar eene slaapkamer, die hare eigene scheen te zijn.

— Houd mij ten goede, dat ik u hier moest brengen, zegde zij. Ik wilde dat zij eens uit 't venster zaagt — links, naar het derde venster van hier.

(Wordt vervolgd.)